

Psalm 95 (94) /wg BT wyd. 4/

¹ Przyjdźcie, radośnie śpiewajmy Panu,
wznośmy okrzyki na cześć Skąty naszego zbawienia:
² przystąpmy z dziękczynieniem przed Jego oblicze,
radośnie śpiewajmy Mu pieśni!
³ Albowiem Pan jest wielkim Bogiem
i wielkim Królem ponad wszystkimi bogami:
⁴ głębiny ziemi są w Jego ręku
i szczyty gór należą do Niego.
⁵ Morze jest Jego własnością:
bo On sam je uczynił,
i stały ląd ukształtowały Jego ręce.
⁶ Wejdźcie, uwielbiajmy, padnijmy na twarze
i zegnijmy kolana przed Panem, który nas stworzył.
⁷ Albowiem On jest naszym Bogiem,
a my ludem Jego pastwiska
i owcami w Jego ręku.
Obyście usłyszeli dzisiaj głos Jego:
⁸ Nie zatwardzajcie serc waszych jak w Meriba,
jak na pustyni w dniu Massa,
⁹ gdzie Mnie wasi przodkowie wystawiali na próbę
i doświadczali Mię, choć dzieło moje widzieli.
¹⁰ Tamto pokolenie budziło we Mnie wstręt przez lat czterdzieści,
i powiedziałem: «Są oni ludem o sercu zbłąkanym
i moich dróg nie znają».
¹¹ Przeto przysiągłem w moim gniewie:
«Nie wejdą do [miejsca] mego odpoczynku».

Przyjdźcie, radośnie śpiewajmy Panu. Psalmista wzywa pielgrzymów przybywających do jerozolimskiej świątyni do uwielbienia Boga i złożenia Mu dziękczynienia. Wezwanie kieruje także do samego siebie, on również przynależy do tej wspólnoty wiernych, czuje się jednym z nich. Zachęca, by zapomnieć o zmęczeniu, a dać się unieść radości spotkania z Panem, docenić łaskę tej chwili „przed Jego obliczem”. Wysławia wielkość Boga Stwórcy, który jest królem nieba, ziemi i podziemnego świata.

Wejdźcie, uwielbiajmy, padnijmy na twarze. Powtórna zachęta do uwielbienia i oddania czci Bogu. Psalmista przypomina, że Bóg Stwórca jest także tym, który ich stworzył i wybrał. Poprzez metaforę pasterza i owiec (por. Ps 23,1-2; 80,2) podkreśla, że Bóg jest królem ludu Izraela, który zapewnia mu bezpieczne życie. Już na początku psalmu podkreślone to zostało tytułem „Skala naszego zbawienia” (w.1).

Nie zatwardzajcie serc waszych. Niespodziewanie pojawia się słowo przestrogi. Nawiązując do wydarzeń, które miały miejsce podczas pobytu Izraela na pustyni (zob. Wj 16-17; 32; Lb 20,1-13; 21,1-9), przestrzega psalmista przybyłych do świątyni przed wystawianiem swoimi prośbami Pana Boga na próbę. Taka postawa spotka się bowiem z Bożym odrzuceniem. Jedynie w postawie wiary, czci i posłuszeństwa można wejść do świętego miejsca.

Psalm 95 w Liturgii Godzin jest podstawowym psalmem „wezwania”, który rozpoczyna poranną modlitwę Kościoła. Łączy bowiem gorącą zachętę do uwielbienia Pana z przypomnieniem właściwej postawy, w jakiej należy przystąpić do modlitwy.

Jezu Chryste, Panie nasz i Królu, codziennie zanosimy do Ciebie nasze uwielbienie i dziękczynienie, a Ty zachowaj nas w swoich miłosiernych dłoniach. Który żyjesz i królujesz na wieki wieków. Amen.

o. Michał Baranowski OFMConv